

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER**

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID  
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.369 van 29 maart 2017  
in de zaak A. 221.562/XIV-37.333**

In zake :           XXXXXX  
                    bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                    advocaat Vincent Neerinckx  
                    kantoor houdend te 9140 Temse  
                    Akkerstraat 1  
                    bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door  
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

---

Het cassatieberoep, ingesteld op 22 februari 2017, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 182.054 van 9 februari 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 27 februari 2017 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1.                   Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ en de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen' zijn niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

In het eerste middel voert verzoekster aan dat “de Raad [voor Vreemdelingenbetwistingen] [...] de essentiële stelling van verzoekster - nl. dat het advies van de arts-adviseur in strijd komt met de feitelijke gegevens in het dossier en in strijd is met de bevindingen van de behandelend geneesheer - onbeantwoord laat”. In het bestreden arrest wordt op verzoeksters grief dat “de ambtenaar-geneesheer [...] ten onrechte zou stellen dat geen verdere behandeling nodig is”, hetgeen volgens haar strijdig is met de door haar neergelegde medische stukken, op wettige wijze geantwoord dat zij daarmee in wezen blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de ernst van de medische aandoeningen terwijl enerzijds een opportuiniteitsonderzoek niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort en anderzijds de medische appreciatie enkel toekomt aan de ambtenaar-geneesheer. Op de grief dat de ambtenaar-geneesheer niet uitdrukkelijk motiveert om welke reden hij een andere mening is toegedaan dan verzoeksters behandelende arts, antwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “dat de ambtenaar-geneesheer in toepassing van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet niet verplicht is dergelijke uitleg te verschaffen”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt daarbij nog op dat verzoekster niet aantoont “dat uit de door haar voorgelegde medische documenten blijkt dat verdere behandeling absoluut noodzakelijk is, ten einde risico voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel op een vernederende of onmenselijke behandeling te vermijden”. Het bestreden arrest voldoet op dit punt dan ook aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het eerste middel is in die mate kennelijk ongegrond.

2. In het tweede middel voert verzoekster aan dat “het bestreden arrest geen antwoord biedt op het middel in zoverre het stelt dat de arts-adviseur in gebreke blijft te motiveren waarom hij tot een andersluidend oordeel komt”. Zoals reeds bij de behandeling van het eerste middel is gebleken, antwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op die grief dat “de ambtenaar-geneesheer in toepassing van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet niet verplicht is dergelijke uitleg te verschaffen”. Samen met de vaststelling dat “de ambtenaar-geneesheer na onderzoek van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken [heeft] vastgesteld dat de medische aandoening van de verzoekende partij succesvol behandeld werd en dat geen verdere behandeling noodzakelijk is” vermocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook op wettige te besluiten dat geen schending van de materiële motiveringsplicht voorlag. Het bestreden arrest voldoet ook aan

de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het tweede middel is kennelijk ongegrond.

**B E S L U I T :**

**1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.**

**2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.**

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op 29 maart 2017, door:

|                 |                       |
|-----------------|-----------------------|
| Carlo Adams,    | wnd. kamervoorzitter, |
|                 | staatsraad,           |
| bijgestaan door |                       |
| Nick Hollevoet, | toegevoegd griffier.  |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Nick Hollevoet**

**Carlo Adams**